

El bumerang de les actes

L' anàlisi d'economia de la setmana passada em va sortir feixuc. Després de rellegir-lo, m'he adonat que vaig abusar de les preguntes com a recurs estilístic, perquè en una sola pàgina en vaig escriure tretze. Eren preguntes sense resposta fetes al voltant de l'afer de les actes de la inspecció d'Hisenda que el secretari d'Estat Juan Costa va destapar el 14 de febrer. Però feixuc o no, totes tretze preguntes continuen avui sense resposta.

Potser aviat començaran a aclarir-se algunes coses, perquè en Costa compareix dimecres dia 29 davant del Congrés dels Diputats per donar explicacions. Un paper complicat per a Costa, perquè les acusacions de mala gestió que va fer al govern socialista i, concretament, als anteriors responsables d'Hisenda, s'han anat desfent com un terròs de sucre.

La primera impressió, per tant, va ser la bona: Juan Costa i, de fet, el govern del PP, n'han fet un gra massa. Han anat més lluny del que el seny permet als polítics en el govern. Dos importants tocs d'atenció li han arribat al govern Aznar des de sectors gens sospitosos de voler defensar l'anterior govern socialista: la gran patronal i la gran banca. El president de la CEOE, José María Cuevas, va dir l'altre dia que les acusacions de Costa contra els socialistes (deixar perdre 200.000 milions de pessetes de recaptació d'impostos per afavorir els "amics") no es poden fer sense proves.

I Emilio Ybarra, president del Banc Bilbao Biscaia, afectat per dues actes de la inspecció d'Hisenda de les suposadament "perdonades" pels socialistes, va dir que, de perdonades, res de res, i que el cas és als tribunals pendents de decisió judicial. Encara que els seus responsables no n'han volgut parlar públicament, el cas de la Caixa de Pensions és similar. Aquesta entitat té també algunes actes de la inspecció d'Hisenda recorregudes als tribunals.

Tant el cas del BBV com el de la Caixa són públics i notoris. Però representen només unes quantes de les 600 actes que Juan Costa diu que Hisenda ja no podrà cobrar. Dels altres centenars d'empreses afectades per l'afer de les actes no se sap res, perquè estan protegides pel secret

oficial. Si els noms del BBV i la Caixa han sortit a la llum pública és per uns altres motius, inconfessats: les dues entitats són accionistes importants de Telefónica i estan enmig de la tempesta que s'ha format al voltant de la famosa plataforma de televisió digital que el govern Aznar impulsa a través de la mateixa Telefónica.

Es a dir, tota una altra guerra entre els partits i els grups de poder, d'aquelles que els ciutadans només tenen dret a intuir, però no a entendre. El problema és que aquestes interferències entre diferents fronts de la batalla política no

ajuden gens a aclarir si Hisenda ho va fer bé o no, que és el que els ciutadans sí que volen saber. Si l'estat perdrà de veritat 200.000 milions de pessetes per mala gestió, o si tot és foc d'encenalls. Lamentablement és probable que sí que es perdin aquests milions, però no està gens clar fins ara de qui és la culpa.

El ministre Rodrigo Rato, atordit pel gec de garrotades que ell i en Costa van rebre quan van reconèixer que no tenien proves inculpatòries contra la gestió dels socialistes a Hisenda, va escapolir-se de l'escomesa dient que "almenys, és bo que tot això se sàpiga i que no continuï en el cantó fosc de la política". Unes declaracions bumerang: aquest cantó fosc de la política en concret, el coneixen els polítics, com ell mateix, com els altres

alts càrrecs del Partit Popular, com els dels socialistes, com els dels nacionalistes catalans i bascos... També el coneixen –o l'intueixen– els afectats per les 600 actes d'Hisenda que probablement prescriuran. També el coneixen els alts funcionaris d'Hisenda, els assessors fiscals de grans empreses...

Juan Costa era un brillant assessor fiscal de grans empreses quan treballava a la multinacional anglo-neerlandesa Ernst & Young, abans de ficar-se de ple en política. Molt probablement aplicava la màxima professional que no s'ha de donar mai la raó a Hisenda quan hi ha discrepàncies sobre els impostos que s'han de pagar, i que, si és necessari –i surt a compte– s'ha de defensar el parer del contribuent davant dels tribunals. Perquè, a més, així es guanya temps i cada dia que passa augmenten les probabilitats que el deute reclamat per Hisenda prescriui. ■

JORDI FORTUNY

“Les interferències entre diferents fronts de la batalla política no ajuden gens a aclarir si Hisenda ho va fer bé o no, que és el que els ciutadans han de saber.”